

lemmer af Udvalget, men de, der var Medlemmer af Udvalget, maatte i hvert Fald være paa det rene med, at ikke alle de paagældende fik en Forbedring, men ogsaa at nogle af dem i hvert Fald for en Tid fik mindre. Der blev til Udvalget indsendt en omhyggelig udarbejdet Fortegnelse over alle de Personer, der findes indenfor Rammerne, Underofficerskorpserne i Marinen, som viste, hvor meget hver enkelt vilde faa ved de foreslaaede Lønningslove. Det viste sig da, at der var et Antal, der vilde faa mindre, nogle vilde beholde deres nuværende Løn, medens de andre — naturligvis — fik mere. Men det var ganske bevidst, at Flertallet i Udvalget nægtede at tage Hensyn til den Henstilling, der gjordes gennem en Repræsentant for Underofficererne. Loven blev altsaa vedtagen.

Men der er en hel Del af Underofficererne, hvis daglige Forhold aldeles ikke omtales eller behandles i denne Lov, men hvis Forhold man nu vil beskære, idet man fejlagtig henviser til denne Lov. Der er en Del Haandværkere, Underofficerer paa Orlogsværftet, altsaa Formænd, Værkførere, hvad man nu vil kalde dem, Folk, der lede Arbejdet, men da det hele er militært ordnet, faa de ogsaa militære Grader, det er Maskinassistenter til Landtjeneste, Assistenten ved Søminevæsenet, Værftsunderofficerer og Kontorassistenter. De berøres ogsaa af denne Lønningslov, men de arbejde alle som civile Funktionærer paa Orlogsværftet. Der arbejdes paa Orlogsværftet ganske vist 304 Dage, men de 293 var egentlige Arbejdsdage, medens 11 var Fridage, og de 11 Fridage ere altid blevne betalte ekstra til de Folk, som jeg taler om her. Der er ikke hverken i Loven eller i Motiverne — der er altsaa ikke en Gang det at holde sig til — eller i Udvalget, ved Ministerkonferencer eller i Folketinget eller i Landstinget eller nogetsteds, hvor Rigsdagens Medlemmer have kunnet udtale sig om dette Forhold, sagt noget som helst om, at deres Forhold skulde forandres paa den Maade, som nu Regnskabschefen paa Orlogsværftet har villet gøre det. Alle de militære paa Orlogsværftet have fri paa de Dage. Disse Dage ere: Flyttedagene, St. Hans Dag, Fastelavnsmandag, Søgnedagene mellem 24. December og 2. Januar, Kongens Fødselsdag og Medailledagen — jeg véd ikke, om jeg har glemt nogen, men det har jeg vistnok ikke —, det udgør 11 Dage i alt, som benævnes Fridage og betales ekstra. Ved en Pensionslov, der blev givet i Forfjor, tror jeg nok, blev ganske vist de 293 Dage

sat til 304, fordi der faktisk arbejdes 304 Dage, og saa vilde man da gøre den Retfærdighedshandling at give de faste Arbejdere derude Pension af 304 Dage i Stedet for af 293. Men de Folk, jeg taler om her, berøres ikke af dette Forhold.

Paa Holmen har Militæret fri paa disse Dage, Marinens Skoler have fri, Officererne have selvfølgelig fri — de skulle altid have det betalt, naar de bestille noget. Officererne faa den Løn, der staar i Loven, for at bære Uniform, men skulle de udføre Arbejde, skulle de have særlig Betaling. Skulle de sejle, skulle de have særlig Betaling, skulle de være Lærere ved Skolerne, skulle de have særlig Betaling, kort sagt, man kan neppe nævne et Tilfælde, hvor Marinens Officerer foretage en Handling for Staten, uden at de særlig betales derfor. Og naar Marinens Officerer ikke ere paa Togt og ikke have nogen Beskæftigelse for Staten, hvorved de lønnes særlig, er det for Resten en ret behagelig Tilværelse at være Marineofficer, for saa have de intet Arbejde. De have som Officerer fri, Institutionerne under Marinen have fri og have altid haft det.

Nu staar det som sagt ikke i Loven, at der skal stryges 10—11 Dages Fortjeneste for disse Folk; men saa har den økonomiske Leder af Orlogsværftet, Regnskabschefen, vel sagtens ment, at det blev dog altfor rigeligt for de Folk, hvis de nu baade skulde have den Forhøjelse, som de fleste af dem, men ikke alle, fik, og lige godt have Betaling for de gamle Fridage. Man da man ikke kunde henvise til selve Loven, lavede man noget andet; man supplerede Loven ved at lave et Reglement. Det har man i sin Haand derude at lave et Reglement, og det gaar den samme Vej, som Motiverne gaa, nemlig franeden af opefter, op i Ministeriet, hvor da Ministeren ser paa Reglementet, det vil sige, han ser paa Bogstaverne og ser, at Reglementet omhandler Arbejdstid og Arbejds-løn, men han er naturligvis ude af Stand til at bedømme det saa fuldkomment, som han vilde være, dersom han var nøje kendt med Forholdene og var fuldstændig inde i det altsammen. Han skriver sit Navn under og saa gaar det ud med Navnet J. C. Christensen, medens der faktisk burde staa et andet Navn derunder.

Man har altsaa suppleret den Lov, som ikke giver Ret til at stryge 10—11 Dages Fortjeneste for nogle Folk. Man sagde: Saadan en Historie lave vi selv. Man har altsaa indført det nye, men det